

PARAULA I VIDA

Objectius per a renovar la missió

Sortí el sembrador a sembrar... una part de les llavors caigué en terra bona i donà fruit» (Mt 13,3.8), així ens anima la paràbola de les paràboles de Jesús, que ens ensenya i ajuda molt en el moment de recomençar el treball pastoral.

Deixem les pors i les mandres, les comoditats, i deixem que el Senyor ens guïi. Pensant en la missió renovada i urgent, us proposo uns **objectius** més concrets per al nou curs:

1. Intensificar la intimitat amb el Senyor, perquè avui la societat necessita capellans, consagrats i laics, més units que mai amb Déu. Amb Ell ho podem tot (Fil 4,13) i ens n'hauríem de fiar més, abandonar-nos del tot a les seves mans. Ell no ens ofereix un triomf o un aplaudiment de part del món; encara menys ens parla de premis pels qui ens portem bé. El que fa es donar-nos el do més preciós: ens ofereix beure del seu mateix calze, com fan els enamorats, que beuen de la mateixa copa; i ens diu que no esperem massa resultats concrets, visibles; que alguns ja vindran quan toqui, però altres potser no són els que Ell vol (Mt 20,22).

2. Viure amb goig l'encontre amb la gent, ser propers, per conèixer i que ens coneguin. Jesús va començar la missió del Regne, deixant que amb l'exemple personal i el testimoniatge, nosaltres anéssim completant la missió que ens ha estat confiada (Col 1,24). Encontre vol dir no esperar que vinguin, que potser no vindran, sinó sobretot anar a les perifèries, anar on hi ha persones vulnerables o que pateixen situacions difícils. I que vegin la bondat, la simplicitat i l'alegria de la nostra vida. Aquesta és la predicació més eficient (Mt 5,16). Cal mostrar les conviccions i el testimoni no impositiu. Amb freqüència aquesta és i serà la nostra principal predicació. Així descobrirem bondats amagades. I si cal rentar els peus, fer-ho com

qui no fa res, ja que Jesús ho va fer el primer i ens dona exemple.

3. Pacència, saber aguantar i quan faci falta saber patir. Ho hem hagut de fer en temps de pandèmia. Si volem evangelitzar ens hem d'anar acostumant al petit miracle d'un silenci que de vegades sembla inacabable, com el dels anys de Natzaret, trenta anys de trenta-tres, quan Jesús, la Paraula encarnada, callava però anava creixent. Perquè la força de la gràcia es manifesta sobretot en temps de silenci aparent de part de Déu. Que Jesús creixi en nosaltres mentre nosaltres disminuïm (Jo 3,30), com ensenyava Joan Baptista, una lliçó que potser encara no hem entès del tot. Aquest és el calendari de Déu on tot hi està ben apuntat i on les coses es van succeint al moment oportú. I si arriba el moment de parlar i de denunciar, que pot arribar i segurament arribarà de tant en tant, doncs fer-ho, pensant només a ajudar la gent i evitant fer mal o ferir, que això no porta enlloc. Dolcesa i intel·ligència. Pau i serenor.

4. Estimar plens d'esperança, amb obres i de veritat. No hi ha res de més cristià que esperar. Nosaltres mateixos som el resultat del somni esperançat de Jesús, que tot ho confiava al Pare. Somiem i cerquem sempre el màxim de bé, i fem que la gent somiï. Necessitarem tota la inventiva del món i especialment avui ens farà falta molta paciència i perseverança, perquè algunes coses s'han posat difícils i costa amunt; però en gran part el repte és aquest. I mentre correm la nostra etapa d'aquesta cursa apassionant, se'ns ofereix la gran ocasió de fer no una nova Església però sí renovar a fons la que ja formem i ens ha estat confiada. Una Església acollidora i humil, que predica Jesucrist, aporta sentit i esperança, i que mostra amb obres fins on arriba l'amor infinit de Déu.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Les esglésies de la diòcesi, més visitades

El recinte catedralici, a La Seu d'Urgell, ha estat durant l'estiu un punt d'encontre i de visites d'arreu de Catalunya i de l'Estat espanyol.

En la mateixa línia, les esglésies de la Vall de Boí, Patrimoni de la UNESCO, han estat molt visitades: 62.021 visites al conjunt romànic de la Vall. L'església més visitada d'aquest conjunt ha estat Sant Climent de Taüll. Un incidentiu ha estat el màping amb el que es mostra com estava pintat el temple quan fou consagrat el 10 de desembre de 1123 pel bisbe Ramon de Roda.

També han estat visitats d'altres temples pel seu valor patrimonial i artístic, a través de les visites guiades que s'han organitzat amb Catalonia Sacra.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Mengem i defequem

Que bé que va acabar coneixent, Jesús, la persona humana, amb el poc temps que va estar entre nosaltres. En la seva pròpia experiència personal es va sotmetre a aquest ritme vital propi dels éssers vius que habiten la Terra: menjar i defecar.

No són poques les vegades que Jesús parla de menjar, d'alimentar i de pa. És també un dels seus miracles excepcionals, multiplicar el pa per treure la gana de les multituds que estaven escoltant-lo. Un gest que repeteix unes quantes vegades i que n'acaba fent en-

senyament amb el gran sermó del Pa de Vida de l'evangeli joànic.

També hem llegit com Jesús parlava en alguna ocasió «d'allò que surt de l'home», en clara referència als residus que generem després de la digestió dels aliments.

Aquesta coneixença de la condició humana, amb les seves limitacions, les traspassa Jesús a una vivència espiritual que fonamenta l'establiment dels sacraments. Jesús els proposa i després l'Església els defineix i estructura al llarg dels segles.

Per això no ens pot sorprendre que un dels sacraments més centrals, «font i cim» de la vida cristiana, sigui precisament menjar el Cos de Crist. L'Eucaristia és el menjar sagrat que ens alimenta. Així ho vivim, amb autèntica necessitat cada setmana.

Ara permeteu-me, amb el permís dels teòlegs, que completi la reflexió. Ens alimentem sovint menjant, però ¿també amb la mateixa assiduitat ens dediquem a treure de nosaltres els residus de la nostra digestió? Potser no som conscients que l'Església ens ha proposat

dos sacraments que podem rebre moltes i moltes vegades: l'Eucaristia i la Reconciliació o la Penitència. I que hi ha un desequilibri tan gran entre el que mengem i el que defequem que em sembla que estem emmalaltint. Preguntem a un metge què passa si no anem sovint i amb regularitat a defecar!

Tornem a donar valor al sagrament que fa sortir de nosaltres el pecat, viurem sense tant de pes.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

Testament vital, la nostra opció

Defensem l'objecció de consciència

El que ens diuen els bisbes de Catalunya

En relació a aquesta important qüestió, els bisbes manifesten:

«El dia 25 de juny entrarà en vigor la Llei Orgànica 3/2021 de regulació de l'eutanàsia. No és fàcil ni senzill abordar el final de vida ni el patiment.

L'Església Catòlica, des dels seus orígens, ha tingut cura de les persones en situacions d'especial fragilitat i vulnerabilitat tant en l'àmbit sanitari com social. És des d'aquest compromís de servei constant a la societat que vol oferir una paraula davant l'eutanàsia.

L'Església Catòlica demana la promoció de les cures paliatives i el desplegament efectiu de la llei de dependència, donant realment cobertura a les necessitats dels malalts i les seves famílies.

Davant les situacions de patiment i de final de vida, és clau l'atenció integral, abordant patiment físic, psicològic, espiritual i social, i no perllongant la vida per tots els mitjans possibles.

En aquest context, és important clarificar que no són eutanàsia aquelles accions, com la sedació, encaminades a mitigar el dolor o altres símptomes ni tampoc no ho són la retirada o no aplicació de tractaments desproporcionats, inadequats o fútils.

L'objectiu de l'eutanàsia és acabar amb la vida de la persona de forma directa i intencional. Des de la convicció que la vida és un do de Déu que cal respectar, el compromís de l'Església és el d'ajudar a les persones a viure més d'acord amb la seva dignitat intrínseca i afavorir el seu major benestar, especialment en situacions de proximitat de la mort o de sofriment.

Aquestes situacions representen un desafiament per a malalts i famílies. És desitjable reflexionar-ne des dels propis valors i creences, i deixar-ne constància per escrit en el Document de Voluntats Anticipades, on es pot especificar tant el rebuig a l'eutanàsia com a les accions destinades a perllongar el procés de mort.

En aquest sentit, suggerim signar el Document de Voluntats Anticipades elaborat per la Conferència Episcopal i que, properament, es facilitarà a les parròquies i comunitats amb les degudes orientacions. Altrament, recomanem als professionals sanitaris que es plantegin el seu dret d'objecció de consciència davant d'aquesta llei.»

EL TESTAMENT VITAL ÉS ESSENCIAL

Per deixar constància dels nostres desitjos i dels nostres determinats tractaments davant el final de la persona incapaç.

L'EUTANÀSIA NO RESOL ELS PATIMENTS, DESTRUEIX LA PERSONA QUE PATEIX

Tenir cura i acord

- Els cristians apostem per la vida, per la dignitat i per l'objecció de consciència. No tingueu cap incòmoda a afirmar això amb convicció i amb coratge davant dels altres.
- Si us cal informació, trobareu gran quantitat de documentació sobre aquest tema a la pàgina web de la Conferència Episcopal.
- A cada parròquia podreu trobar dos textos molt importants: *Declaració d'instruccions prèvies i voluntats anticipades* i *Testament Vital*, de la Conferència Episcopal Espanyola. Reflexioneu sobre ells i complimenteu-los amb la vostra signatura.
- Us podeu afegir al grup de persones per acomplir la voluntat dels interessats en signar el testament vital a la vostra parròquia. Aquest grup pot ser de Pastoral de la Salut o Pastoral de la Família, o un grup format per altres persones interessades.

acció cristiana davant l'eutanàsia

ciència del personal sanitari

a de manera anticipada de la nostra voluntat d'acceptar o rebutjar
ents mèdics i per evitar l'atropellament a la dignitat i a la llibertat
citada. Per ajudar a humanitzar el procés de la fi de la vida.

Una bona mort abans que l'eutanàsia

Tots volem una bona mort, sense dolors, sense allargar artificialment la vida ni aplicant acarnissament terapèutic. Volem participar en les decisions sobre allò que se'ns farà i rebre un tractament respectuós i afectuós de part dels professionals de la salut i, quan arriba el moment, estar acompanyats de la família o els amics i tenir l'acompanyament espiritual o religiós que ens ajudi a fer el trànsit.

L'eutanàsia és aquella acció del metge que provoca deliberadament la mort del pacient i, per tant, la seva finalitat és acabar amb la vida d'un malalt. El Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg va dictaminar el 2002 (cas Dianne Pretty) que **no existeix el dret a que et matin**. En el debat filosòfic sobre l'eutanàsia, la defensa d'aquesta acció rau en un estil utilitarista de la vida i la idea de la «qualitat de vida», considerant que hi ha vides que no tenen prou valor i que, per tant, podrien ser eliminades: sobretot, hi ha valor si la persona és productiva. Els catòlics però, considerem que el valor i la dignitat humana no es determina per la qualitat de vida, sinó que és intrínseca a les persones, al marge de les seves malalties i/o discapacitats.

La dignitat és més respectada ajudant a la persona a viure en condicions humanes i sense patiment, que no pas permetent que es pugui demanar la mort. Per això **les cures pal·liatives són tan importants**. Perquè són l'enfocament que millora la qualitat de vida de les persones malaltes i de les seves famílies, quan s'enfronten als problemes associats amb malalties amenaçadores per a la vida. Les cures pal·liatives proporcionen l'alleujament dels símptomes i integren els aspectes psicològics i espirituals dels pacients, i ofereixen un suport per ajudar-lo a viure activament tant com sigui possible fins a la mort.

Afirmem la vida i considerem la mort com un procés normal dins d'aquesta vida.

«L'eutanàsia i el suïcidi assistit entren en greu conflicte amb els principis rectorors del Dret, la Medicina i la Infermeria.»

Fundació Bioètica

«Que el dolor i la mort, de fet, no poden ser els criteris darrers que mesuren la dignitat humana, ja que aquesta dignitat és pròpia de cada persona, pel sol fet d'ésser un "ésser humà" i no hauria d'estar subjecte a condicions subjectives atribuïdes per la pròpia persona ni pel seu entorn.»

Unió de religiosos. UER

«El nostre acompanyament integral, que ajudi a viure el propi procés de morir intentant alleujar el sofriment des de totes les dimensions de l'ésser humà. En aquest context, la sedació pal·liativa... respecta i humanitza el procés de la fi de la vida mitgant el patiment intens i incoercible.»

Comunicat de les institucions religioses dedicades a l'assistència sanitària

Raons per dir no a l'eutanàsia

- El metge està format per curar i cuidar, no per matar. Perverteix el sentit de la medicina. També trenca la confiança del pacient en els professionals de la salut i provoca por. El pacient i els familiars tenen dret a la millor assistència: unes cures pal·liatives de qualitat i una justa distribució dels recursos sanitaris.
- Per als cristians, la vida és un do de Déu i sempre ha de ser respectat. Ni eutanàsia, ni tampoc obstinació terapèutica.
- La llei de tots els països protegeix el dret a la vida. Les lleis han de protegir la vida dels ciutadans, especialment dels més dèbils. Permetre l'eutanàsia crea una inseguretat jurídica perquè l'Estat deixa de protegir incondicionalment la vida. Això crea una gran inseguretat i desconfiança en els malalts i les famílies.
- En dret natural, mai és correcte matar a un ésser humà innocent. La dignitat humana no es perd per estar malalt o incapacitat.

mpanyar

itat de la persona i per la llibertat. Demanem una adequada regulació

onvenient
nt de tots.

de docu-
le la diò-

lt impor-
tats anti-
piscopal
-los amb

panyar la
nt vital de
storal de la
er a aquesta

Diumenge XXV de durant l'any (B)

COMENTARI

«El primer ha de ser el darrer i el servidor de tots»

Atots ens agrada que ens alabin, que ens reconeguin els nostres mèrits, que ens considerin els més importants. Per això potser hom desitja tant els primers llocs, el poder manar. A l'evangeli, Jesús diu d'una forma molt clara: *El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies.* L'evangelista subratlla que això no ho entenen els apòstols però, malgrat tot, no sembla que els preocupi massa perquè pel camí no parlaven precisament de morir amb Jesús sinó de tot el contrari, d'honors i de primers llocs. Per això, quan Jesús els pregunta: *Què discutíeu pel camí?* ells callen perquè saben que els seus interessos no coincideixen pas amb els de Jesús: *Havien discutit quin d'ells seria el més important.* Tot el contrari del que havia dit Jesús. I ara els ho diu clarament: *Si algú vol ser el primer ha de ser el darrer i el servidor de tots.* Per tant, per als deixebles ser el primer vol dir posar-se al capdavant dels servidors; ser els últims quant a honors i privilegis. El gran privilegi és ser el darrer, el servidor de tots, tal com va fer Jesús.

El camí de la creu ja el veiem clarament anunciat a la primera lectura. Els malvats recreen als justos la seva manera de ser i de viure: *El just és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la llei.* La resposta hauria de ser: *Canviem de vida! Doncs, no. Ultratgem-lo, torturem-lo a veure si es manté serè, condemnem-lo a una mort vergonyosa.*

Però de vegades les persecucions, les gelosies poden venir de la mateixa comunitat cristiana. Ens ho diu sant Jaume: *D'on venen entre vosaltres les lluites i les baralles? Desitgeu coses que no teniu i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir i per això lluiteu i us baralleu.* Quan volem ser els primers, quan volem tenir molt, quan volem dominar els altres, llavors hi ha rivalitats, enveges, baralles entre nosaltres. Segurament ningú no ens envejarà ni es barallarà contra nosaltres si només busquem ser els últims, els servidors de tots.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 2,12.17-20)

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

▶ Salm responsorial (53)

R. *El Senyor fa costat als meus defensors.*

Déu poderós, feu-me justícia, / salveu-me, pel vostre nom. / Escolteu la meva súplica, / escolteu les meves paraules. R.

Mireu com s'aixequen contra mi, / amb quina violència em volen la mort. / No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda, / i fa costat als meus defensors. / De tot cor oferiré sacrificis, / us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 3,16-4,3)

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera.

El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau. D'on venen entre vosaltres les lluites i les baralles? No venen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 9,30-37)

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sapigués ningú. Instruïa els seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies.» Ells no entenen què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important.

Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.» Després feu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 2,12.17-20)

Se decían los impíos: «Acechemos al justo, que nos resulta fastidioso: se opone a nuestro modo de actuar, nos reprocha las faltas contra la ley y nos reprende contra la educación recibida. Veamos si es verdad lo que dice, comprobando cómo es su muerte. Si el justo es hijo de Dios, él lo auxiliará y lo librará de las manos de sus enemigos. Lo someteremos a ultrajes y torturas, para conocer su temple y comprobar su resistencia. Lo condenaremos a muerte ignominiosa, pues, según dice, Dios lo salvará.»

▶ Salmo responsorial (53)

R. *El Señor sostiene mi vida.*

Oh, Dios, sálvame por tu nombre, / sal por mí con tu poder. / Oh, Dios, escucha mi súplica, / atiende a mis palabras. R.

Porque unos insolentes se alzan contra mí, / y hombres violentos me persiguen a muerte, / sin tener presente a Dios. R.

Dios es mi auxilio, / el Señor sostiene mi vida. / Te ofreceré un sacrificio voluntario, / dando gracias a tu nombre, que es bueno. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 3,16-4,3)

Queridos hermanos: Donde hay envidia y rivalidad, hay turbulencia y todo tipo de malas acciones. En cambio, la sabiduría que viene de lo alto es, en primer lugar, intachable, y además es apacible, comprensiva, conciliadora, llena de misericordia y buenos frutos, imparcial y sincera. El fruto de la justicia se siembra en la paz para quienes trabajan por la paz. ¿De dónde proceden los conflictos y las luchas que se dan entre vosotros? ¿No es precisamente de esos deseos de placer que pugnan dentro de vosotros? Ambicionáis y no tenéis, asesináis y envidiáis y no podéis conseguir nada, lucháis y os hacéis la guerra, y no obtenéis porque no pedís. Pedís y no recibís, porque pedís mal, con la intención de satisfacer vuestras pasiones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 9,30-37)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos atravesaron Galilea; no quería que nadie se enterase, porque iba instruyendo a sus discípulos. Les decía: «El Hijo del hombre va a ser entregado en manos de los hombres y lo matarán; y después de muerto, a los tres días resucitará». Pero no entendían lo que decía, y les daba miedo preguntarle. Llegaron a Cafarnaüm, y una vez en casa, les preguntó: «¿De qué discutíais por el camino?». Ellos callaban, pues por el camino habían discutido quién era el más importante. Jesús se sentó, llamó a los doce y les dijo: «Quien quiera ser el primero, que sea el último de todos y el servidor de todos». Y tomando un niño, lo puso en medio de ellos, lo abrazó y les dijo: «El que acoge a un niño como este en mi nombre, me acoge a mí; y el que me acoge a mí, no me acoge a mí, sino al que me ha enviado.»